

Essay - PoMo

Ik heb het gedicht *Speed* Van Dirk van Bastelaere gekozen. Uit dit gedicht blijkt dat het kenmerken van het postmodernisme draagt. Het gedicht wordt gebaseerd op de populaire Amerikaanse action film *Speed* uit 1994. In het hele gedicht wordt verwezen naar die film en er wordt een zin ook letterlijk geciteerd („What do you do?“). Deze intertekstualiteit is heel typisch voor het postmodernisme. De vorm onderbreekt ook de tradities. Het gedicht wordt geschreven chaotisch, zonder rijm of een vaste structuur, in korte zinnen die vaak alleen maar uit één woord bestaan. Alsof de auteur de sfeer van de film wou beschrijven. Maar hij doet het op een manier die vrij verwarrend is, men weet niet zeker wat er eigenlijk gebeurt. Niets wordt helemaal duidelijk verteld. Het gedicht is eigenlijk fragmentarisch verteld en er is geen verhaal als één geheel waar te nemen. Er ontbreken woorden als „daarna“, „vervolgens“, of „omdat“, daarom weet de lezer niet zeker of alles in een chronologische volgorde gebeurt. Men heeft dat gevoel dat de film belachelijk gemaakt wordt, niets wordt serieus genomen. Er staat bv. :

*„Het verlangen gered te worden is trouwens universeel
Het verlangen gered te worden door Keanu Reeves
is ook niet te onderschatten“*

En de sluiting van het gedicht klinkt in dat context heel ironisch:

„Oké, geef de popcorn maar door.“

Het feit dat het gedicht qua vorm de tradities onderbreekt en dat er bepaalde kenmerken zoals intertekstualiteit, chaos, ironie waar te nemen zijn, bewijst dat het in dit geval ten minste gedeeltelijk om een postmodern gedicht gaat.